

Tenkrát ve chlívě

Vánoční příběh očima zvířátek

„Co si to tam pořád šuškají?“ ptá se oslík Dan svého kamaráda Ašera.

„Kdo?“ diví se Ašer.

„No přece starý Chytrolín a tvůj táta,“ povídá Dan.

Dan měl pravdu. V koutě chlívě stál starý vůl a něco si šeptal s oslem Tvrdohlavcem, Ašerovým otcem. Zatímco Ašer si dosud jen hrál, jeho tatínek musel pomáhat svému pánovi. Ale nechtělo se mu. Velmi často se zastavil a jeho pán nevěděl, jak ho přimět k další cestě. Proto získal přezdívku Tvrdohlavec. Starému volovi, se kterým se Tvrdohlavec bavil, taky nikdo neřekl jeho pravým jménem, ale všichni na něj volali Chytrolíne. Chytrolín se již mnohokrát nějakým způsobem vyvlékl z jha a místo práce se pak pásal. Ale když měl dobrou náladu, byl k neutahání, a proto ho měl jeho pán rád.

„No, já nevím, ale ptát se jich nepůjdu. Vždyť víš, jak se dokáží zlobit, když je vyrušujeme od ně-

jaké důležité práce. A jejich rozmluva bude určitě stejně důležitá,“ smál se Ašer.

„Být vámi, tak bych se zeptat šla,“ vložila se do jejich rozhovoru Ašerova maminka, která procházela kolem a slyšela, o čem si povídají.

„Proč myslíš, mami?“ zeptal se Ašer.

„Řekla bych, že vzpomínají na tu slavnou noc. Lidé si občas myslí, že my oslíci umíme počítat jen do dvou, když pořád říkáme Í a Á, ale pokud se nepletu, je to dnes přesně rok, kdy si takto šuškali naposledy. Takže to musí být ono.“

„Jaká slavná noc?“ řekli Dan s Ašerem téměř současně. Tvářili se přitom velmi zvědavě.

„To se běžte zeptat táty a Chytrolína,“ odvětila maminka a odešla pryč.

Dan s Ašerem se na sebe podívali. Nemuseli nic říkat, a bylo jasné, že se jeden druhého mlčky ptají, zda půjdou. Po chvíli beze slova pokývli hlavami a pomalu se vydali na opačný konec chléva.

...

...

...

„Před třemi lety,“ začal Chytrolín.

„Ne, před čtyřmi, loni to byly tři roky,“ přerušil ho Tvrdohlavec.

„Máš pravdu,“ řekl po chvíli přemýšlení Chytrolín. „Před čtyřmi lety zachvátil naše městečko neskutečný chaos.“

„Nejen naše městečko, ale celou krajinu,“ doplnil ho Tvrdohlavec. „Nějaká moucha nebo jiný hmyz přeletěl tenkrát císaři Augustovi přes nos, a on se rozhodl uspořádat sčítání lidu. Jemu se to z paláce snadno řeklo, zapište se každý ve svém rodném městě. Kdyby tušil, co všechno to způsobí, jistě by si to rozmyslel.“

„Nebo taky ne, lidé jsou někdy hloupí,“ skočil mu do řeči beránek, kterému nikdo neřekl jinak než Mluvka. Hádejte proč?

„Nepřerušuj mě,“ ohradil se Chytrolín a pokračoval ve vyprávění. „Tehdy nám začaly zlé časy. Městečko se hemžilo lidmi a my začali mít hlad.“

„Proč hlad?“ zeptal se nechápavě Ašer.

...

...

...

„Týjo, to teda bylo,“ spustil zase Mluvka. „Ale nechápu, proč tomu říkáte slavná noc. Zažít to já, tak tomu říkám krušná noc.“

„I ty Mluvko!“ začal Tvrdohlavec. „To jsem si tehdy taky říkal, když už se to trochu uklidnilo. Dlouho jsem nemohl usnout a říkal si, že to byla fakt šílená noc. Zalezl jsem si až do kouta, co nejdál od toho mimina, a tam jsem skoro usnul. Jenže v tom vypukl kravál.“

„Cože? Kravál? To se vrátily krávy? V noci?“ nechápavě se ptal Dan.

Tvrdohlavec se zasmál. „S krávami to nemělo nic společného. Zato ovce by mohly povídat! Najednou se rozletěly dveře a do chléva se nahrnula tlupa pastýřů. Měli oči navrch hlavy a prý, jestli je tu to dítě? My všichni, včetně Marie a Josefa, jsme na ně koukali jak na zjevení. Je to snad normální, že v noci k vám do bytu vtrhnou cizí lidi a shánějí se po novorozenci, který se před chvíli narodil? Jediný, kdo se nedivil, bylo to dítě, protože chrnělo v jeslích. V našich jeslích. Na našem seně. Tenkrát jsem si strašně přál, abych uměl mluvit a mohl se jich zeptat, jak ho našli. Naštěstí vyprávěli sami.“

...

...

...

„Ach, to dítě,“ ozval se najednou Tvrdohlavec. Znělo to nějak smutně.

„Proč vzdycháš, Tvrdohlavče?“ zeptala se ovečka Klárka. „Snad se nezlobíš kvůli hrstce sena a trošce nevyspání? Vždyť to nakonec byla radostná noc! Jsou to už čtyři roky a nyní máme sena dostatek.“

„Narodilo se zdravé dítě!“ přidala se Sára.

„Navíc Spasitel, Kristus Pán,“ volá Ašer.

„A zrovna u nás v Betlémě, dokonce přímo v našem chlévě!“ říká Mluvka takovým tónem, jako by na tom on sám měl nějakou zásluhu.

„Vždyť i písně chvály našemu stvořiteli zněly, tati,“ povídá nadšeně Ašer.

„Jednou z toho budou mít lidé Vánoce!“ dodala Anička.

Tvrdohlavec přelétl všechny pohledem, ve kterém se mísila radost se smutkem. Po chvíli mlčení promluvil.

...